M. 26 n. 24 130

AVRORÆ CONSALVTATIO
SIVE
LAVDES DEIPARAE VIRG. CONCEPTAE
LATINA, ET GRAECA, SOLVTA, & vincta numeris Oratione Celebratæ à Tribus ex inclyto Romani Seminarij Clero Adoleſcentibus.

STEPHANO PALMERIO ROMANO.
IO. BAP. ALEXIO POLITIANO.
NICOLAO CODENO ROMANO.

ROMÆ, Apud Franciſcum Caballum: M.DC. XXX.
SVPERIORVM PERMISSV.

187

AVRORAE PRIMA SALVTATIO RITV ROMANORVM.

ORATIO.

HABITA A STEPHANO PALMERIO.

QVONIAM ex antiquo Salomonis oraculo præuenire Solem oportet, & ad ortum lucis adorare: Euigilandum nobis eſt A A ornatiſſimi, imò & Aurora ipſa nunc primum terris appulſa noſtri diluculi mater, ritu Iudæorum occaſum tantummodo venerantium prorſus abolito, ſalutanda. Virginis enim magnę conceptus hic fœtura eſt illius diei, quam fecit Dominus, vt lætemur, & exultemus in ea. Hoc illud eſt mane, quo non manna vetuſtæ legis aere quieto colligitur, ſed recentis gratiæ nectar flante adoptionis ſpiritu per corda diffunditur. Hæc hora illa prima ſalutantium propria, qua ſi veteres olim rati Deos ſuos tunc potiſſimum aſſidere templis, figmenta numinum ſub Aurorã impiè ſalutabant, quid nos agere debeamus, qui hanc ipſam Auroram, Templum Dei ſimul terris apertum, ſimul incubante vero numine refertum videmus? Conſalutanda profectò eſt. Sed quo more?

Tres ego formas excipiendi primum luminis exortum fuiſſe reperio quantum memini in præſentia: Vnam Romanorum cum alijs gentibus ferè communem, propriam populorum Atlantium alteram, tertiã Tyrijs hominibus peculiarem. Et primi quidem ſtatis hymnis ac cæremonijs Auroram ceu diurni candoris Deam colebant. Atlantes vero populi quod feruidus Solis calor regiones eorum exurat, & perdat Auroram illis infeſtam diris imprecationibus compellabãt. Tyrij deniq; in ſeruorum certamine de principatu ex anticiparo matutinæ lucis aſpectu regnum auſpicati ſunt. Non deerunt igitur è Sodalibus, qui malos Dæmones Atlantium inſtar eiulantes ad inimicæ Auroræ aduẽtum referant: alij etiam dominatum cęleſtis gratiæ in hanc Auroram præoccupatum more Tyriorum exponent. Supereſt vt nos communi ritu Ro-

manorum veterum, hoc eſt laudatione ac libatione Auroram orientis ſalutis quam breuiſſimè veneremur.

Sed nomencla ore aliquo mihi opus eſt ſuggerente nomen, quo pro luculentis meritis Heroinam hanc lucis appellem, quaſi vero non aureum ſit Auroræ nomen. Omen eſt ex candore ac nitore fauſtiſſimum.

Salue igitur Solis mater, ac filia è cuius etiam tanquam Spōſæ Thalamo procedet ille exultaturus vt Gygas ſaluam te aduenire gaudeo ex noſtræ originis nocturna caligine ſine nube candidam, nulla cōtracta labe ſerenam. Et meritò ſane: cum enim Aurora Solis pictura ſit; vmbram non habet; imò cum ex communi matrice rerum Oceano, qui amaritie cuncta cōſpergit, oriatur, dulci tamen gratiæ rore tota perfunditur, rore qui neque gelu, neque ventis, nec niſi pura vndique nocte, ſtellarum opera concreſcit, & ſoluitur. Atque vt olim Luna Cæli, ſyderumq. regina falsò credita à primo Solis autore Deo producta dicitur non mutilo ac decurtato lumine, ſed Orbe toto plena, ac fulgenti vndique ſplendore colluſtrata, vt nocti iam tum præeſſet & vmbris: ita vera Cæli, ac cælituum Domina dum producitur tota vndiq; ita lucet ex Deo in tenebris, vt tenebræ eam nō comprehendant, ita autori luminis reluceſcit, vt illam cum Angelo publico Cęli Caduceatore etiam nunc gratia plenam, hoc eſt, omnis expertem maculæ iure optimo appellemus. Quod ſi in primis illis voluptatis hortis roſam à ſpinis immunem emerſiſſe putant nonnulli ex ſapientibus: nihil minus huic Virgini, quam & Paradiſum Dei dixeris tribuendum à nobis eſt, cum Poetæ manus, ac lacertos Auroræ roſeos, vt pedes Thomidi argenteos, Iunoni candidas vlnas, & glaucos oculos Palladi tribuerūt. Nihil aſperitatis, & offenſionis habuiſſe aliquando fruges enatas in Britanniæ regione quadam, ac proinde vuas abſque acinis, mala punica ſine oſſiculis, ſine nucleis oleas, & ſimilia quæque ſine ſcrupulis apponi Regię menſæ conſueuiſſe dixerunt mirabilium rerum ſcriptores. Sed admirabilius illud videtur in vniuerſa ſcilicet poſterorum Adæ corruptela venire in lucem ſine vitio & offenſione vlla Pupam hanc vnicam, vtpotè libamentum Regis æterni, niſi velimus nectar ipſum immortalium nucleo aſperum, & male materiarum ſalebra fuiſſe. Non dubitauit antiquitas Inſulam Cretam à venenatis animantibus liberam credere, quod in illa Iuppiter inanis Deorum Rex veniſſet in lucem: verebimur nos immunem ab omni veneno, ac tabe criminis Puellam hanc celebrare, cum non in ea ſolum, ſed ex ea humana omnia Deus emerſerit; quam non Inſulam dicas, ſeu iſthmum potius committentem Maria, dum ſinus eius, & Oceanum Diuinitatis immenſum, & noſtræ humanitatis anguſtiſſimum tractum attingit.

Accipimus in reconditis fabulis Lapitharum Virginem non minus

a ge-

genere quam forma regiam cum Neptuno maris Deo cum flammeo impetraſſe ab Nereo ſuo, vt in regione il excurſionibus infeſta ſanctam, ac tutam ſe ab omni vu Achilles exceptis pedibus fuit) fatali præſidio Numinis ea re obtenta clientes, & aulici reliqui Reginam deduc centes, vt Dominæ blandirentur non eam proprio, ſed ne Diuam inuulnerabilem ſalutabant. A mendacio quantum conficiant pro veritate videtis; decuit enim ſtra, quæ non falſo humoris, ſed Amoris dulciſſimo I etiam nuptialibus deſtinatur, in hac communi vitioru lium vulnerum plaga ſarcta tecta redderetur ab hoſtib ritò innulnerabilem Dominam, intactam à culpa, & vt immaculatam conſalutare poſſimus. Sacra nempe res ergo priuati bonis numeranda; tanto minus habenda i eſt prædonis nefarij poteſtate. Ioui ac Plutoni vna cell poterat ex antiquiſſimo plebiſcito; Et aram quidem c dem vel minorum gentium Deo conſecratam contingi homine cęde polluto, vel funeſta familia. Quid igitur neſtiſſimus paterfamilias inferorum Lucifer; pollutu funere immortalium ad altare hoc ſupremo Deo ſacru tangere, complecti, contaminare? Quin potius nos ſ confugiamus ad hanc aram ſalutis, vt ex eius amplex prauorum Dæmonum vires, & inſidias irritas rideam

Verum quoniam ritus omnes impij ad religionem hæc Pietatis ara conuertit, reliquum eſt vt libatione ſuetudine priſca ſalutationem inceptam abſoluamus. no, nec ſanguine, ſed vnico melle Auroræ libandum ſcripto veterum Hetruſcorum. Non eſt igitur abeu non eſt expectandum diutius, ſub Auroram, & per A quam colimus diffluit ros gratiæ illaboratus, qui non guinis inſtar eſt; nihil enim cruenti mouet hic ira, nih lenti voluptas, ſed melle matutino diſtillat in flores, verè Cæli ſudor, & ſaliua ſyderum, imò verò ſuccus nos Auroræ huius: Explicemus animorum noſtrorum lia liliorum, atque roſarum, & virginali dulcedine r libationem, cum ſalutatione Virgini offeramus, qu ctationem cum ſalute ex Virgine afferamus vt eius vegeti, in hac deſerta bonis omnibus ſolitudine pereg ternam Ciuitatem Solis Auroræ noſtræ viatico perdu

AVRORAE SECVNDA SALVTATIO MORE ATLANTIVM

ORATIO

Græca, Latinè ſic reddita

A IO. BAPTISTA ALEXIO POLITIANO.

VIX aperto lucis Orientis theatro ſcenam contumelijs importunis quotidie inſtruebant montis Atlantis Incolæ, & auroram ipſum diei caput, ac frontem ſublucanis conuicijs verberabant. Solem enim ipſis adducebat illa, cuius vicino, ac directo ardore laceſſiti plantarum incendium, exuſtionem camporum, corporum tabem animorum ferocitatem, ac rabiem contrahebant. Sed longè maiori obnunciatione dirarum Auroram noſtram accipiunt Stygiæ vallis accolæ furioſi, dum primum illius conceptum ſingulis annis tanta veneratione recoli à mortalibus vident; illam ſiquidem non ſerenum crepuſculum; ſed noctem intempeſtam, tempeſtatemq. noxiam incuſant, cuius procella flores Adonis, ac Veneris omnes decutiuntur, ac pereunt; illam Syrtim, ac ſcopulum, quo Comus, & Bacchus, deliciarum omnium naufragium faciunt, illam Barbaram, & efferatam arguunt, quæ tot Virgines forma, atque ætate molles, ac teneras è complexu parentum diuellat in cœnobiorum carcerem luctuoſis ſordibus, ieiunijs inglorijs, mancipandas. Illam publici latrocinij ream faciunt, quod principatum humani generis ab Adamo per duellionis actione damnato in Plutonis poteſtatem redactum ſumma violentia per filium eripiat; & Cælo redonet, illam nebulam, quæ vel Principi tenebrarum noctem offundit, ac tenebras; Viperam quæ Cerberum mordet, ac perimit venenum, quod ſerpentes enecat furiarum. Illam peſtem Cantharidum, perditorum perniciem, mortis mortem, Satanam ſatanæ, Auernum Auerni proclamant. Iam quid hiſce contumelijs reſpondemus? Vtinam non niſi hunc in modum vituperare nos etiam poſſint hi Rabulæ.

AVRORAE TERTIA SALVTATIO EXEMPLO TYRIORVM ANTELVCIVS.

Carmen eroparthenicum ad Vmbras Sexti Cæcilij.

Iamb. ſen. octon. cum Throc. & hemiſt.

HABITA A NICOLAO CODENO ROMANO.

OPVS non eſt Aurora dormientibus:
Mihi verò hoc vno opere eſt opus, vt Auroram conſpicem.
Alios meridies excalfaciat; Ego Aurora refrigeror.
Nam Tyrio ex ritu hic agitur; imperium datur
Prius occupanti lucis orientis iubar.
Hinc tempore intempeſto mecum ipſam Vigiliam
Coegi ſemiſomnem ad noctiſurgium;
Sed cogam & alios conuaſare è lectulis?
Surgite ſodales? Scilicet. Non mutiunt: profunditus
Noctis medulla ſorbent ſomni gurgites;
Quaſi non Bootes iam temonem verterit:
Sed bene ſit ſomno! Dormiant? ſine æmulis
Petemus Helenam hanc. Monte de ſuperrimo
Oculos per aſtra in circulum diſpartiam
Spector cæli peritus; viſu erratico
Vnam venabor Venerem Auroræ pronubam.
Totus oculari in Argum mihi videor: ita
Studio videndi membra dant operam Opticæ.
Natura rerum improuida digitos decem
Articulos centum, cum ſexcentis muſculis
Intercapedinauit arctis artubus:
Lumina vix bina fronti intorſus abdidit:
In occipitio loculaſſet ſaltem alterum
Tot homini poſt tergum inſidiæ, tot vigiliæ
Vndique ſunt exantlandæ. Aether ſapit vnicè
Qui tot ſe ocellis noctilucis imbuit.
Vtinam quot illa ſub Auroræ aduentum exuit,
Indueret totidem nos ſub hoc crepuſculum.
Sed id ſolatur me quod tantum lucrum ſine conſortibus
Circumſpectabo ſolus. Quid ſolus? miſer,
Vtinam & duobus hiſce viduatus oculis

Cer-

Cernere nequirem auſpicium tam pedeſtre poſtica eciens:
Centum, imo bis centum imo centum centies
Hinc illinc video procos venire Pegaſinis greſſibus.
Ne tabula quidem Pytagoræ, ne Archytæ quidem
Ingens logiſtica numerum ſine numero
Computet indigitans per ſiniſtram, & dexteram:
Tot Nebulonum antelucana his conſluges inſiſtit
Gliſcere ad Auroram mecum conſimili via.
Quis credidiſſet? inferum è gurguſtijs
Erebo creati Centauri bicorpores
Lapithæ, & Gygantes non ſine Dirarum agmine
Cum Pythone, & Chimæra & Hydra, & Cerbero
Venere contemplatum. Perij ſtirpitus:
Praſtat domum redire, & cum cornicibus
Noctem edormire totam, quam mane vigilem.
Cantare tantas clades cum luſcinijs.
Abibo. Sed quid hoc? nil ſanè hoſtiliter
Vt video geritur. Apparatu ſplendido
Inſtar triumphi feſtum hunc excipiant diem.
Quis ille pompa invectus amplifica puer
Procedit medius è ſepulcreto ſtygis:
Riſum tenere quis poſſit? Vah monſtrum ridicularium.
Iam Therſites, iam Margites formoſus eſt
Prævt hic homullus, fungus abortiuus Erebi:
Caput eſt illi quadrantal: intus latè ſpatiatur Nihil.
Effoſſus oculo Vlyſſis terebella minus
Gygas videbat Polyphemus, quam noſter hic
Pygmæus Tyreſias ſolum vaticinans infortunia,
Alta lepra Scabioſus, illotus, niger.
Vt conquiniſcit totus accliuis? nequit
Ad aſtra tartarinam frontem exporgere:
Ita gibberoſus terræ incumbit camelino tergore.
Talpa eſt, & Talpa natus, ſorex Tartari
Monſtrum eſt turpificatum, mera eſt informitas.
„ *Quam libenter illi dorſum dedolarem fuſtibus!*
„ *Quis quis eſt ignotus eſt: ſi quis illum noverit*
„ *Cedo nomen, & pignus dò*
Sed flenda in riſu medio eſt illi ad dexteram
Regina Monogramma exucta ſine ſanguine
Sanguinolenta, inanima corporata ex oſſibus ſine corpore,
Funeſta infunerata, funus ipſa cum ſit, ſcilicet,
Mors illa eſt, cui ſub Lunam viuunt omnia.
Triſte ſatellitium circa ſe ferruminat
Orci curas tabificas & ſitim, & famem,
Maciem, ſenectam, lacrimam, ſuſpirium
Laborem, ærumnam luctuoſa cum lue.
Acherontis imi cogit inter homines conciliabulum.
Is vlceroſus Puer hic ſpuriam hanc fœminam
In orbem inducit dextera ductor malus.

„ *Quam*

„ *Quam libenter illi dexteram deſecarem acinace.*
„ *Quisquis eſt ignotus eſt ? ſi quis illum noueris*
„ *Cedo nomen, & pignus do.*
Aegypti primogenitos percurſos habet
Præ ſe in cateruas. Imo quod mirum eſt magis
Tempeſtuoſam mulierem vna cum adoleſcente malaino
Agit ante currus. Illa gratis barbara
Cordis inops, animaque vaga omnem pectorem deſpumare Phroneſim
Sitit vt Cyclopes, gliſcit Leſtrigonum fame,
Lacte Caracalla paſta nepotatur per cædem, & ſanguinem.
Minime Romanam Roma Tulliam dilacerando patri.
Superaurigari diceres. Circum vibrat.
Neronis enſem de Bagoa perfida
Ductum vagina regijs ex oſsibus
Et fluctus illa, & ſcopulos, & ferrum, & faces
In corde geſtat. Mars ferociſcit minus,
Et furit Enyo furia furiarum minus.
Quæ nam illa ſit ? ipſam dixeris iracundiam
Freno ſolutam, fomite incenſo efferam.
Adoleſcens contra viola fartus, & roſa
Diuitijs, delicijs, munditijs bellè agitat ætatulam
Elumbem, eneruem, exoſſem: nempe hic eſt merus
Frutex Adonij Paradyſi, calamus abſque internodio
Ita molliculè fluctuat ex quolibet auræ ſuſpirio,
Tenerior eſt Columbulo, & Paſſercula:
Per vultum implumem multa diſcurrit venus,
Totus olet Helenam ſponte ſe Paridem facit
Oculi natant flauentes, quorum ex humido
Diſpungitur ignis nube velut Solem exprimat.
Capillus haud illi inanimis: gemma graui.
Animatur ipſo in vertice: nam pars crinium
Tutulata in altum caſpitem progerminat
Adamantem multi florem frondet concinnante Iaſpide.
Altera comæ pars calamiſtrorum calamitas
Vexata ferro cincinnatim reciprocat
Rotatiles circellos, antependulam
Diuerberata frontis appendiculam:
Decet hoc Arachneo labyrintho claudier
Crebrum illud, monſtrum inſaniæ leuiſsima.
Tertia comarum partitio. tenet vniuerſam Arabiam
Sic olet vaguentis, ſic ducente Amaraco
Deſcendit nunquam cæſa cæſaries auro diſcriminans
Ceruicem, tenerum illum cylindrum alabaſtrinum,
Ludit, ſaltillat, cantitat, comeſt, bibit; miſer eſt tamen,
Vix audit, cuncta palpat, & nihil videt,
Viſco impeditus, laqueo irretitus, face
Succenſus, telo infixus introrſum gemit.
Sane hic cupido eſt, pectoris humani fera quam molliſsima.
Vt altera ira eſt noſtri cordis cornuata bellua;

Furor ergo hic eſt, & Amor, ira atque Cupiditas
At ſcabioſus noſter Ganimedes Plutonis, dum caſpitat
Cruribus iniquis, iram icit ſtimulo, Amorem illecebra lacit
Dans nutrimenta fomiti in duplex malum.
„ *Quam libenter illi crura falce dura inciderem.*
„ *Quisquis eſt ignotus eſt: ſi quis illum noueris,*
„ *Cedo nomen & pignus dò.*
Verum quid eſſe hoc dixerim? male olidus
Bombalio noſter caluitium papauere.
Iam laureatus, ceu triumphales rotas,
Serpentis tergum inſcendit, illius reor
Serpentis, cuius ſibilo Eua dum ſtudet,
Diſrupta Mundi ſoluitur fælicitas.
Namque ipſe Eques roſtratus, abnormis puer
Pomum comminuit morſu, quo depaſcitur
Quicquid ſalutis erat, quicquid erat gratiæ.
„ *Quam libenter illi dentes ore toto extunderem.*
„ *Quiſquis eſt ignotus eſt: ſi quis illum noueris*
„ *Cedo nomen, & pignus dò?*
Sed illum ex hiſce teneo iam veſtigijs,
Male feriatus iſte peccatum eſt merum.
Vitians originem, quod Adæ perfido
Dente apprehenſum in nos ſeceſſit denique,
Monſtrum hoc aqua luſtrali illuſtratum ſubito extinguitur;
Vnica medela huic vlceri eſt ablutio.
„ *Quam libenter Tybri toto mergerem immundum canem?*
„ *Quiſquis eſt iam notus eſt: ſi quis illam caperis.*
„ *Tege lymphis, & nullus eſt.*
Sed quid, me miſerum, video? vt Orientem rapido pede petijt?
Eſt ibi lacuna, generis humani Palus
Veluti Mæotis, vnde cuncti fluximus,
Originis, inquam, noſtræ conceptabulum.
Illò ſe ſe infert improbus: vt plaudit ſibi
Lutum in cænoſo gurgite? in limo natat,
Spargit Venena, tubo corrupit locum.
Quin etiam totis retia diſpergit locis.
Inhyat Columbæ Cælitum, bubo ſtygis.
Auroræ timeo: ah ne illam fœda commaculet lues.
Occidimus: exulatum ſpes omnis abijt.
Nam ſi pertranſit illhac Aurora, illicet,
Fadè inquinata haud aperiet, puto, diem.
Quo ſeruitutis aſperum excutiam iugum.
Verum quid hoc? Aurilla gracilenta, vagula.
Animula matutina ſuſpiraci ſtrepit anhelitu:
Credo ſingultit, quoniam deſperat diem.
Quin etiam præ dolore, rore perpeti
Guttatim contabeſcit illacrumans Polus.
Sed fallimur profectò. nam ſolito amplius
Volup liqueſcit ex cella immortalium:

His

Hic ros, hac Aura plurimum diuini habet.
Nam rore ſtrato perpluit manna inſequens,
Et tenuis Aura in ſibilo appellit Deus.
Cali ſerenus vultus arriſit; prope eſt
Alcyonis ortus. Diua pacis oriens
Mox concipitur; fauete: imò complaudite?
Nam video iuuenem ſalitem adaperto æthere
Conſulgurita noctis excidio inclytum.
Vacare terris, cuius aſpectu obuius
Aureſcit aer: quis Auroram hic pertingit?
Offuſa multa lucis alluuio comis
Inundat: latitia in oculis portum tenet.
Pharetram ſagittis exuit, attollit facem
Lucidior ipſe: ſoluit aurum de ſinu
Magiſtram amandi, fertilem laudum Charim.
Agnoſco iuuenem: flammis erudijt mei
Cordis medullas, oſſibus ignem combibi.
Amor eſt, Amorum Caſar immortalium:
At ſecum ab Auſtro matronam Auguſtam, æthere
Pragnante natum propero deducit gradu.
Spirat beatè, viuit ambroſio halitu.
Vegetata largo nectare, Amoris Affecla.
„ Qua ſit illa non dum conſtat: illud omnium dixerim:
„ Quid quid eſt, Amoris eſt: nemo iam me amauerit,
„ Tanto Amori ſi cor non dò.
Fulgurat in oculo duplici triplex Charis
Innocua flammis. Candor hinc pari nitens
Vultum elaborat illi opere lactario,
Pudor indè locat illi operam purpurariam,
Ita mixtim, atque inſertim virtutis introluceſcit color.
Helenam dixiſſes, niſi pacem ſtabilem daret.
Venerem ne dicas: integra eſt dic Cynthiam
Sed pulcriorem; Cynthio ſic geſtat in vultu diem
Aſtrorum venia. Moſe lucet mollius
Redeunte ab alto Numinis conſortio.
„ Qua ſit illa non dum conſtat: illud omnium dixerim
„ Quidquid eſt Amoris eſt: nemo iam me amauerit,
„ Tanto amori ſi cor non dò.
Mundo Rebeccha multiformi fingitur;
Vultu Rachelem pingit; ſed fœcundior
Lia eſt feraci. non tot immortalium
Origo Cybele dicitur fundaſſe familiam Iouis;
Quota hac progenie Calitum inſtaurat domos.
Zephiro ſonante largitus, lauro potens
Vertigo circumlata vibratis comis
Stipat caterua gemmarum Auguſtum caput,
Quibus augurale pectus magni antiſtitis
Veri latentis omnes vulgabat notas.
Gladio Iuditta molle ſuccingit latus?
Non multimodem hac Herculis clauam gerit
Sed

Sed clauum, quo ſuperbientem Siſaram
Infixit Erebo mulier. ita bello vndique.
Parata Diua, pacis aſſiſtit Deo.
„ Quæ ſit illa non dum conſtat · illud vnum dixerim,
„ Quicquid eſt Amoris eſt: nemo iam me amauerit,
„ Tanto Amori ſi cor non dò.
Virgam Moſis fatalem diuini potenti manu rotat
Dotale ſceptrum; cuius ad nutum fidem
Mutant elementa. Erithræ extimefacti vada
In aſtra ductis Alpibus vndoſis patent
Subſtrato calle. Virga contactu leui
Limoſum euerrit, ſolidat & ſalis ſolum
Sterilem recenti flore fœcundans viam.
Quin hæc Antiſtes Cælitum, dorſo inſidens
Quadrupedem frenat Vnicornem, noxijs
Equum venenis noxium; cuius furor
Omnis pacali Virginis cadit ſinu.
Vno hoc præſente fontibus tuto bibit,
Aphrica, venenis diſpalatis illico:
Sed longe melius corde diſpeſcit meo
Mæroris omne virus innocua hæc charis
„ Quæ ſit illa non dum conſtat: illud vnum dixerim,
„ Quidquid eſt Amoris eſt: nemo iam me amauerit
„ Tanto Amori ſi cor non dò.
O nos beatos. video, nec fallor, graui
Flagro immortalis luminis acciſæ inferum
Turmæ recedunt. Fronticornis Alipes
Cornu ſalubri tetigit immundas aquas
Noſtræ lacunæ! nullus eſt peſti locus,
Nullus veneno! nec ſatis; Virga imbuit
Viam Virago hæc plurimo flore ætheris.
Internitentis lacteus Cæli nitor
Non eniteſcit nocte perilluſtri, præut
Nitet hæc Nitela, thalamus inſtructus Deo.
Scarabæus ille noſter infecta re repedauit Domum
Piſcator male retibus irretitus ſuis,
Bucciſque fœculentis ſecum muſſitans
Sero ſapimus, inquit, anteuertit Gratia.
Hinc ego rem intelligo. Diua, quæ tergens locum
Latè parauit Numini dignum thorum
Gratia qua nil eſt gratius à Deo, fuit,
Illa ſtrenua, flexanima, Verticordia.
Nec prior Auroram aſſequitur: illi ergò vnica
Lege Tyriorum Mundi regnum contigit.
„ Surge nunc Aurora ſurge, tuque Victrix Gratia,
„ Poſſide, per me licebit, principatum cordium.

L A V S   D E O.